

Նետեալ բերկրառիթ տեղեկութիւնը
ոչ միայն արհեստասէր՝ այլ և համայն
մերազնէից ու շադրութեան և միսիթաբու-
թեան արժանի է:

ԵՐՈՒԵՍՏԸՆԿԵՆ

Ցանկաւոանի մէջ զսնուող արհեստագիտներն
որչափ որ քաջալիրութիւն չը տեսնելով եւ չը զբո-
նելով աննշան մնացած են, այնքան ալ իրենց հրա-
շալի եւ մոտաց ու հանճարի ծնունդն եղող գործե-
րովն նշանաւոր հանդիմացած են ոչ միայն Տաճկաւ-
տանի մէջ, այլ եւ ընդհանուր Եւրոպայի առջև:

Մեր այս ընտեղ համատաելու համար թէն կըր-
նանը խիստ շատ օրինակներ յսուաշ բերել, բայց առ
այժմ այսօր ասոնց մէկուն վրայ խօսինք, որ նոր
բան մ'է:

Արքունի առաջազրութ Քէմհամեան Վսեմ. Որ-
դիկ էֆէնտիփ տունը պատեհութիւն ունեցանք ան-
ցեալ գիշեր գոյգ մը խննօլ տեսնելու, որք յատկա-
պէս կայսերական պալատան համար շինուեր էին,
եւ զորս առաջին անգամ տեսնելուս առաջ չա-
փազանցութեան կլսենիք թէ զմայլեցանք, եւ ան-
հնարին է որ մարդ տեսնէ զայն եւ լըսքանչանայ:
Որպինտեն այդ խննօլներուն վրայ տարուած աշ-
խատութեանը մէջ արուեստն ու բնուշ իւնը իրարու-
նետ կը մրցին, Հայ արհեստագիտին հրասքանչ առ-
գանքը կը փայլի, եւ տարուած աշխատութիւնը սոյն
ծնուակերտին մէջ հայտնի նման ակներեւ կտնենուի,
մէկ խօսքով հրաշակերտ մը՝ որ Թագաւորաց պա-
լատներու և մբագիներու մէջ դրուելու արժանի է:

Սոյն զործը, որ տասն ամսուան անխոնչ աշխա-
տութեան մը արիլինքն է, մարդ տասը տարի ալ
դննելու ըլլայ գարձեալ քյաղենար:

Փայտին վրայ բանդակուած վայրի կենդանիները,
թոյունները, լեռներն ու գաշտերն ամբան բնական
եւ գիտնիկ կերպով փորուած էին, որ բոլորովն
անթերի զործ մը ըստելու արժանի էր, եւ եթէ պա-
կանական մը կայ, այն ալ բանդակագործ հեղինա-
կին իրշեալ կենդաննեաց կենդանական շունչ մը չը
կարենաւ տայն եղած էր:

Սոյն գերազանց զործը դիտած ատենիս, բարե-
կամ մը կը կենար մեր բովը, որ սա եւս իրեն յա-

տուկ նիւղին մէջ լնտիր և Նշանաւոր արուեստա-
գէտ մը բլատով, նկատեկալ զիառողութիւնն ըրաւ ըս-
տով թէ, « Շատ հաւանական է որ այսքան նուրբ զը-
րիչ մը արծաթի եւ սոկոյ վրայ կարելի ըլլայ քան-
դակել, իսկ փայտի մը վրայ մեծ աշխատութեան եւ
շատ արօւեստի պէտք ունիք: »

Մեր այս տողերը գրելով, ը կարծուի թէ շողո-
րորդել կուղենք լւսեմ. Արդիկ էֆէնտին, որովհիտու-
իրեն նման մէծ ու նշանաւոր արուեստագէտ մը ա-
ւելորդ է ըսել թէ մեր գովեստներուն պէտք չունի
եւ որոյ տաղանդն արդէն նաևնչած է աշխարհ:

Մեր միայն տեսնելով եւ ճանչելով սոյն հրաշա-
կերտ զոյգ մը գործոց գերազանց ընտրութիւնն աւ
անդուռութիւնը, պարտի համարեցանք մեր զգացման
գաղափարն յայտնել հրապարակաւ ի քաջակերութիւն
արհեստագէտ մօրեւեստ, փափարելով միանգամայն
որ մեր ազգին մէջ աւելի եւս Քէմհամեաններ եւ
ասոր նման յաջորդութեամբ համարեցին փայլեցնող
արօւեստագէտներ տեսնելու բաղդաւորաւթիւնն ու-
նենամբ:

Մամուլ. թ. 523. Հակա. 29.

ՅՈՒԿՈԲ ՊԵՂ ՊՈԼԵԱՆ

Աւրբաթ օր (Հոկտ. 31) Փարիզէն քաշուած
չեռագիր մը ծանոյց թէ Պալեան վսեմաշուք Յա-
կոր պէտք որ ժամանակէ մ' ի վեր Փարիզ կը
գտնուէր Հինգշարժմի առաւեօտ իր մահկանացուն
Բնիքիր է:

Պալեան աղնուաշուք գերդաստանին այս ընտիր
անդամը՝ իր առաքինի վարուքը գրագիտական ճա-
շակաւը ազգասիրական գործերովը թէ մե-
ւանդ իր արուեստագիտական հանճարովը թէ մե-
րաշնէից և թէ օտարաց մէջ երեելի հանդիսա-
ցած և ամենուն սիրելի եղած էր հետևաբար
այսպիսի կարևոր անձի մը կորուստը դառն և ող-
բալի է:

Հայրենիք թ. 271. Նոյեմ. 4.

Վ. յս առթիւ հանգուցեալ և բարեյի-
շատակ Յակոբ Պալեանի համար Օրա-
գոյ գրած մի յօդուածը յաջորդ ամսա-
գրոց միոյն մէջ կամփոփեմք: